

на единъ царь подирь побѣгванъето на Идоменея отъ тамъ, гнѣва на Венера, и коработрошеніето си, радостъта съ която Калипса ги пріе, ревността на тѣзи богыня къмъ една отъ нимфытъ ѝ, и подвига на Ментора, който хвърли пріятеля си въ морето, щомъ видѣ финійскыя корабъ.

Подирь тѣзи разговори, Адоамъ заповѣда да сложатъ великолѣпно гощаванъе, и за да покаже голѣмата си радость той не пропуснѣ никое удоволствіе което бы послужило за развлеченіе. Во времето на гощаванъето служено отъ млади Финикіяны облечены въ бѣло и накитены съ цвѣтъя кадяхъ са найотборнытъ источны ароматы. Сичкытъ сѣдалища на гребцытъ бѣхъ изпълнены съ свирачи. Ахитоасъ ги пресичаше отъ време на време съ усладителнытъ звукове на своя гласъ и на своята лира, достойны да бждѣтъ слушаны на трапезата на боговетъ и да омайтѣ слуха на самага Аполлона. Тритонытъ, русалкытъ и сичкытъ божества които са покоряватъ на Нептуна доро и самытъ морскы чудовища излѣзвахъ изъ своитѣ мокры и дълбокы пещеры и са собирахъ на купове около корабя привлечены отъ тѣзи мелодія. Хоръ отъ млади Финикіяны хубавцы и облечены въ дрехы отъ тѣнъкъ ленъ и побѣлы отъ свѣга, играхъ много време хорѣта на отечеството си, послѣ египетскы и найподирь грѣцкы хорѣ. Отъ време на време тжрбытъ ечахъ по волнытъ доро до найотдалеченытъ крайморія. Мълченъето на ноцъта, тишината на морето, трепетната свѣтлина на луната прѣснѣхъ по повърхностьта на водытъ, синевата на небето обсыпана съ свѣтлы звѣзды, придавахъ на туй зрѣлище еще поголѣмо очарованіе

Телѣмахъ, естествено живостенъ и чувствителенъ, вкусяваше сичкытъ тѣзи удоволствія, но не смѣяше да си предаде на тѣхъ сърцето, защото елѣдъ като испита съ толкози срамъ, въ острова на Калипса, колкото е младостъта готова да са распаля, сичкытъ удоволствія, и найневиннытъ, го плапахъ, и сичко подозрѣваше. Той гледаше на Ментора; въ неговото лице и очи той търсѣше обѣсеніе какво да мысли за сичкытъ тѣзи веселбы.

Менторъ са радваше на туй му недоумѣніе и са